

Predmet C-327/20**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

22. srpnja 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:

Sąd Okręgowy w Opolu (Poljska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

10. ožujka 2020.

Tužitelj:

Skarb Państwa – Starosta Nyski

Tuženik:

New Media Development & Hotel Services Sp. z o.o.

Predmet glavnog postupka

Zahtjev za zakonske kamate za kašnjenje u plaćanju u poslovnim transakcijama zbog neplaćanja naknade za trajno korištenje.

Predmet i pravna osnova prethodnog pitanja

Tumačenje Direktive 2011/7/EU u kontekstu trajnog korištenja; pitanje obuhvaća li pojam „roba” nekretnine te obuhvaća li pojam „isporuka robe” davanje nekretnine na trajno korištenje; opseg pojmova „poslovna transakcija” i „javno tijelo”; pitanje prijelaznih odredbi.

Prethodna pitanja

1 Treba li odredbe članka 2. točke 1. Direktive 2011/7/EU od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama (preinačena) (SL 2011., L 48, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 200.) tumačiti na način da im se protivi tumačenje odredbe

članka 2. i članka 4. točke 1. Ustave z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Zakon od 8. ożujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama) prema kojoj pojam „roba” ne obuhvaća nekretnine, a pojam „isporuka robe” ne obuhvaća davanje nekretnine na trajno korištenje u smislu članka 232. i sljedećih članaka Kodeksa cywilnog (Građanski zakonik), eventualno da se takva aktivnost ne može smatrati pružanjem usluga?

2 U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje, treba li odredbe članka 2. točke 1. Direktive 2011/7/EU od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim [orig. str. 2.] transakcijama (preinačena) (SL 2011., L 48, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 200.) tumačiti na način da im se protivi tumačenje odredbe članka 71. i sljedećih članaka Ustave z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Zakon od 21. kolovoza 1997. o upravljanju nekretninama) i članka 238. Građanskog zakonika prema kojem u slučaju u kojem Skarb Państwa (Državna riznica, Poljska) naplaćuje godišnje naknade za trajno korištenje subjektima koji obavljaju gospodarsku djelatnost, ali nisu subjekti u čiju je korist Državna riznica uspostavila pravo trajnog korištenja, nego su to pravo stekli od drugih nositelja prava trajnog korištenja, to nije obuhvaćeno pojmom „poslovna transakcija” i „javno tijelo” u smislu članka 2. točaka 1. i 2. navedene direktive i članka 2. i članka 4. točke 1. Zakona od 8. ożujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama, eventualno da takva aktivnost nije obuhvaćena uređenjem navedene direktive i zakona?

3 U slučaju potvrdnog odgovora na prvo i drugo pitanje, treba li odredbe članka 12. stavka 4. Direktive 2011/7/EU od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama (preinačena) (SL 2011., L 48, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 200.) i članka 6. stavka 3. točke (b) Direktive 2000/35/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. lipnja 2000. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama tumačiti na način da im se protivi tumačenje članka 15. Zakona od 8. ożujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama i članka 12. Ustave z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Zakon od 12. lipnja 2003. o rokovima plaćanja u poslovnim transakcijama) prema kojem se isključuje mogućnost primjene odredbi navedene direktive i zakona kojim se ona provodi na ugovore o prodaji prava trajnog korištenja trenutnom nositelju prava trajnog korištenja koji mora plaćati godišnju naknadu, koji su sklopljeni nakon 28. travnja 2013. i 1. siječnja 2004., u slučaju u kojem je Državna riznica dala zemljište na trajno korištenje drugom subjektu prije 28. travnja 2013. i 1. siječnja 2004.?

Navedene odredbe prava Zajednice

Direktiva 2000/35/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. lipnja 2000. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama

Direktiva 2011/7/EU od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama

Navedene odredbe nacionalnog prava

- Ustawa z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminie zapłaty w transakcjach handlowych (Zakon od 12. lipnja 2003. o rokovima plaćanja u poslovnim transakcijama)
- Ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Zakon od 8. ožujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama)
- Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Građanski zakonik od 23. travnja 1964.)
- Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Zakon od 21. kolovoza 1997. o upravljanju nekretninama)

Sažeti prikaz činjeničnog stanja i postupka

- 1 Prema mišljenju prvostupanjskog suda, izvođenje dokaza pokazalo je da je tuženik do 31. ožujka 2018. trebao platiti godišnju naknadu u iznosu od 3365,55 poljskih zlota za trajno korištenje zemljišne čestice u Gluchołazy koja je u vlasništvu Državne riznice, što on nije učinio. Stoga je Sąd Rejonowy (Općinski sud) naložio tuženiku plaćanje iznosa od 3365,55 poljskih zlota uvećanog za zakonske zatezne kamate od 1. travnja 2018. do dana plaćanja. Odluku u pogledu kamata opravdava člankom 481. Građanskog zakonika.
- 2 Međutim, Sąd Rejonowy (Općinski sud) odbio je tužbu u pogledu zakonskih kamata za kašnjenje u plaćanju u poslovnim transakcijama. Prvostupanjski sud smatra da obveza plaćanja godišnjih naknada za trajno korištenje zemljišta proizlazi iz odredbi Zakona o upravljanju nekretninama i Građanskog zakonika, a ne, kao što to tvrdi tužitelj, iz poslovne transakcije. Osim toga, Sąd Rejonowy (Općinski sud) naveo je da tužitelj nije bio stranka kupoprodajnog ugovora od 15. svibnja 2014. na temelju kojeg je tuženik stekao pravo vlasništva nad nekretninom i pravo trajnog korištenja zemljišta.
- 3 Tužitelj je podnio žalbu u pogledu odbijenog zahtjeva za zakonske kamate za kašnjenje u plaćanju u poslovnim transakcijama koje se potražuju na temelju Zakona o rokovima plaćanja u poslovnim transakcijama.

Glavni argumenti stranaka glavnog postupka

- 4 Tužitelj je u obrazloženju žalbe naveo da, iako pravo trajnog korištenja proizlazi iz zakona, nastanak tog prava u odnosu na konkretnu osobu zahtijeva sklapanje

ugovora i to u obliku javnobilježničke isprave, u suprotnom pravo nije valjano. Zakonom o upravljanju nekretninama utvrđen je rok i način plaćanja potraživanja, ali sama obveza nastaje na temelju ugovora. Tužitelj je također naveo osnovne načine stjecanja prava trajnog korištenja – na temelju ugovora, administrativne odluke i na temelju zakona. Tužitelj smatra da iz okolnosti predmeta i dokumenata u spisima predmeta nesporno proizlazi da obveza tuženikâ u pogledu naknade za trajno korištenje proizlazi iz ugovora o stjecanju tog prava sklopljenog u obliku javnobilježničke isprave.

Sažeti prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- 5 U ovom je predmetu Državna riznica koju zastupa Starosta Nyski (Predsjednik okruga Nysa, Poljska) podnijela zahtjev za plaćanje godišnje naknade za trajno korištenje protiv društva New Media Development & Hotel Services Sp. z o.o. sa sjedištem u Varšavi. Iako nijedna stranka nije osporavala samo potraživanje glavnice, a presuda prvostupanjskog suda kojom se nalaže plaćanje te naknade postala je pravomoćna, žalba se odnosila na tužiteljev zahtjev da se u njegovu korist naloži plaćanje zakonskih kamata za kašnjenje u plaćanju u poslovnim transakcijama u smislu članka 4. stavka 3. Zakona od 8. ožujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama, na temelju odredbe članka 7. stavka 1. navedenog zakona, koji je prvostupanjski sud odbio. Sąd Rejonowy (Općinski sud) odbio je taj zahtjev jer smatra da naknada za trajno korištenje proizlazi iz samog zakona, a ne iz ugovora sklopljenog između stranaka. Međutim, Sąd Okręgowy (Okružni sud) u tom sastavu smatra da, s obzirom na odredbu članka 73. stavka 5. Zakona od 21. kolovoza 1997. o upravljanju nekretninama, ta obveza proizlazi iz ugovora o davanju nekretnine na trajno korištenje ili, u slučaju uspostave tog prava na temelju zakona, automatski dovodi do uspostave ugovornog odnosa između vlasnika nekretnine i nositelja prava trajnog korištenja te se stoga stajalište prvostupanjskog suda ne može prihvatiti.
- 6 U takvoj se situaciji stoga postavlja pitanje može li Državna riznica prilikom naplate te naknade zahtijevati zakonske kamate za kašnjenje u plaćanju u poslovnim transakcijama ili redovne zakonske zatezne kamate, odnosno je li davanje nekretnine na trajno korištenje obuhvaćeno pojmom „isporuka robe” ili „pružanje usluga” u smislu odredbi članka 2. i članka 4. točke 1. Zakona od 8. ožujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama kojim se prenosi Direktiva 2011/7/EU od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama.
- 7 Valja ispitati mogućnost primjene odredbi Zakona od 8. ožujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama na godišnje naknade za trajno korištenje. Stoga valja utvrditi jesu li ugovori te vrste obuhvaćeni područjem primjene odredbi članka 2. i članka 4. točke 1. Zakona od 8. ožujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama.

- 8 Odredbe navedenog poljskog zakona dovele su do rasprave u pravnoj teoriji o tome obuhvaća li pojam „roba” nekretninu. Navodi se da u Zakonu o rokovima plaćanja u poslovnim transakcijama i Direktivi 2011/7/EU nisu definirani pojmovi „isporuka robe” i sama „roba”.
- 9 Tradicionalno se u pravnoj teoriji koja se odnosi na kupoprodajni ugovor pojmom „roba” označava predmet u obliku sirovine, poluproizvoda ili gotovih proizvoda. U nešto drukčijem smislu, roba je sinonim za pokretnu imovinu. S druge strane, navodi se da zakonodavac u mnogim odredbama, osobito onima koje se odnose na gospodarski promet, koristi pojam „roba” kao predmet prodaje.
- 10 U sudskoj praksi Suda pojam „roba” definiran je kao „svi proizvodi koji imaju vrijednost mjerljivu u novcu i kao takvi mogu biti predmet poslovnih transakcija” (presuda do 10. prosinca 1968., 7/68, *Komisija/Talijanska Republika*, Zb. 1968., str. 617.). Osim toga, u pravnoj teoriji i sudskoj praksi Suda navodi se da je roba u biti materijalni objekt (presuda Suda od 30. travnja 1974., 155/73, *Sacchi*, Zb. 1974., str. 409.). Tijekom razvoja sudske prakse pojasnilo se da se pojam materijalne prirode proizvoda ne može shvatiti doslovno. Slijedom toga, električnu energiju također se smatra oblikom robe (presuda Suda od 15. srpnja 1964., 6/64, *Costa/E.N.E.L.*, Zb. 1964., str. 1141.). Nadalje, pojašnjava se da roba može imati negativnu vrijednost. Tako je i otpad kvalificiran kao roba (presuda Suda od 9. srpnja 1992., C-2/90, *Komisija/Belgija*, Zb. 1992., str. I-4431.).
- 11 U pravnoj teoriji navodi se da pojam „isporuka” treba tumačiti kao prijenos prava na robu ili stavljanje na raspolaganje robe za privremeno korištenje. Slijedom toga, isporukom robe treba smatrati prijenos prava na stvar, električnu energiju, vodu, plin ili centralno grijanje ili drugo odgovarajuće pravo (prodaja). Također se čini da pojam „isporuka robe” treba tumačiti kao davanje određene stvari ili odgovarajućeg prava na privremeno korištenje (na primjer najam, zakup, leasing).
- 12 Stoga se razlikuju, s jedne strane, ugovori o prodaji, zamjeni, darovanju i, s druge strane, ugovori čiji se predmet sastoji od davanja stvari ili prava na privremeno, prijelazno korištenje. Međutim, valja napomenuti da se u pravnoj teoriji iznosi stajalište da izvan kategorije isporuke robe postoji i davanje stvari ili prava na privremeno korištenje na temelju ugovora o najmu, zakupu ili leasingu. Takvo se stajalište opravdava činjenicom da stavljanje robe na raspolaganje za privremeno korištenje ne odgovara uobičajenom značenju pojma „isporuka”. U tom pogledu u pravnoj teoriji postoje različita stajališta.
- 13 U sudskoj praksi Suda navodi se da je za utvrđivanje pojma „usluga” dominantan osobni element (presude Suda od 5. lipnja 1997., C-398/95, *SETTG/Ministarstvo rada*, Zb. 1997., str. I-3091.; od [3. lipnja 1992.], C-360/89, *Komisija Europskih zajednica/Talijanska Republika*, Zb. 1992., str. I-3401.; od 28. ožujka 1996., C-272/94, *Guiot*, Zb. 1996., str. I-1905.). Dodatni elementi karakteristični za pojam pružanja usluga jesu plaćanje naknade, privremenost i prekograničnost.

- 14 Osim toga, valja utvrditi da se na pitanje obuhvaća li pojam „roba” u smislu navedenog zakona nekretninu, a „isporuka” davanje stvari na privremeno korištenje nije odnosila sudska praksa Suda Najwyższyjeg (Vrhovni sud) s obzirom na navedeni zakon, kao ni Suda Europske unije.
- 15 Valja ispitati predstavlja li davanje nekretnine na trajno korištenje isporuku robe ili, eventualno, uz prihvaćanje manjinskih stajališta, pružanje usluga u smislu navedenog zakona i direktive. U skladu s prethodno navedenim odredbama Građanskog zakonika i Zakona o upravljanju nekretninama, taj je institut specifičan jer samo Državna riznica i jedinice lokalne samouprave mogu dati nekretninu na trajno korištenje. U Građanskom zakoniku trajno korištenje svrstava se u stvarna prava. Njegovo je obilježje postojanje velikog broja administrativnih elemenata. Institut trajnog korištenja oblik je apsolutnog prava na imovinu druge osobe kojim se daje pravo na dugotrajno korištenje javnih nekretnina.
- 16 U sustavu stvarnih prava, pravo trajnog korištenja nalazi se između vlasništva i ograničenih stvarnih prava. Stoga u pravnoj teoriji i sudskoj praksi prevladava stajalište o neizravnoj prirodi tog prava. Zbog tog obilježja trajno korištenje ima tipična svojstva kako prava vlasništva tako i ograničenih stvarnih prava. Pritom treba napomenuti da se taj dualizam najbolje vidi na razini dvaju odnosa koji su povezani s trajnim korištenjem. Naime, u odnosu na treće osobe, nositelj prava trajnog korištenja nalazi se u sličnom položaju kao i vlasnik.
- 17 Nadalje, u odnosu između nositelja prava trajnog korištenja i vlasnika zemljišta, trajno korištenje ima obilježja tipična za pravo na imovinu druge osobe. Stoga se iznosi stajalište da na taj odnos treba primijeniti odredbe o ograničenim stvarnim pravima. Međutim, valja dodati da u nekim područjima odnosi između vlasnika i nositelja prava trajnog korištenja pokazuju obilježja svojstvena obveznim odnosima koji će nadopuniti osnovni stvarnopravni odnos.
- 18 Uključivanje prava trajnog korištenja u stvarna prava jasno utječe na to da je to pravo apsolutno i imovinsko. Osim toga to je pravo koje se plaća, prenosivo je, nasljedno i izvršno. S obzirom na ciljeve koje treba postići u pravnom poretku, pravo trajnog korištenja oblikovano je kao privremeno pravo, ali može se osnovati u najduljem trajanju od 99 godina, a iznimno i na kraće razdoblje, ali ne manje od 40 godina. Slično tomu, funkcije tog prava odredile su da ga se klasificira kao pravo s namjenom, u smislu da se u ugovoru kojim se to pravo uspostavlja mora navesti način korištenja zemljišta.
- 19 Danas se pravo trajnog korištenja u pravilu uspostavlja na temelju ugovora, međutim, prije 1990. uspostavljalo se na temelju upravne odluke i, osim toga, u nekoliko zakona zakonodavac je uspostavio pravo trajnog korištenja na temelju samog prava.
- 20 Iz javnobilježničke isprave proizlazi da je predmetna nekretnina dana na trajno korištenje do 5. prosinca 2089. To pravo podliježe daljnjem gospodarskom

prometu, a sadašnji nositelj stekao je pravo trajnog korištenja na temelju ugovora od 15. svibnja 2014.

- 21 Prema mišljenju Sąda Okręgowog (Okružni sud), čini se da se u ovom predmetu mogu prihvatiti stajališta u pravnoj teoriji prema kojima, s obzirom na definiciju navedene direktive i zakona kojim se ona provodi, nekretnina predstavlja robu. Također, ništa se ne protivi zaključku da je, u pravilu, davanje nekretnine na trajno korištenje obuhvaćeno pojmom „isporuka robe”, eventualno pojmom „pružanje usluga” u smislu navedenog zakona i direktive, kao davanje stvari na privremeno korištenje.
- 22 Pod pretpostavkom da se Sud slaže s navedenim stajalištem da je davanje nekretnine na trajno korištenje obuhvaćeno pojmom „isporuka robe”, eventualno pojmom „pružanje usluga”, u ovom se činjeničnom stanju postavlja pitanje je li to da Državna riznica naplaćuje naknade za trajno korištenje subjektima koji nisu bili stranke prvotne transakcije u obliku davanja nekretnine na trajno korištenje obuhvaćeno pojmom „poslovna transakcija” u smislu članka 2. i članka 4. točke 1. Zakona od 8. ožujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama kojim se prenosi Direktiva 2011/7/EU od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama. Naime, u članku 2. točki 2. navedene direktive navodi se da pojam „javno tijelo” znači svaki javni naručitelj u smislu članka 2. stavka 1. točke (a) Direktive 2004/17/EZ i članka 1. stavka 9. Direktive 2004/18/EZ, bez obzira na predmet ili vrijednost ugovora. Čini se da sadržaj te odredbe upućuje na to da se odredbe Direktive, a time i navedenog zakona, primjenjuju u slučaju Državne riznice samo u pogledu ugovora sklopljenih na temelju ugovora o javnoj nabavi, što nije moguće u slučaju davanja nekretnine na trajno korištenje.
- 23 Pod pretpostavkom da je područje primjene Direktive, a time i zakona, bilo kakva gospodarska aktivnost države u odnosu na druge subjekte, a time i sklapanje ugovora, uključujući ugovore o trajnom korištenju, kao što se to već spominje, do prvotnog davanja nekretnine na trajno korištenje moglo je doći i na temelju upravne odluke ili na temelju samog prava. Osim toga, teoretski je moguće da je nekretnina bila prenesena na osobu koja prvotno nije bila poduzetnik za djelatnost koja nije povezana s gospodarskom djelatnošću, a zatim je zbog promjene namjene zemljišta ili početka obavljanja gospodarske djelatnosti dotične osobe postala nekretnina koja se koristi za potrebe gospodarske djelatnosti ili je pak osoba koja nije poduzetnik prenijela nekretninu poduzetniku koji je na predmetnoj nekretnini počeo obavljati gospodarsku djelatnost.
- 24 Stoga se postavlja pitanje treba li u predmetima koji se odnose na plaćanje godišnje naknade koju uvijek plaća trenutni nositelj prava trajnog korištenja, a koji je, kao što je to slučaj u ovom predmetu, već sljedeći nositelj prava na temelju kupoprodajnog ugovora prava trajnog korištenja, ispitati okolnosti u kojima je nastalo samo pravo trajnog korištenja, odnosno je li ono nastalo na temelju ugovora, i to na temelju javnog natječaja, ili pak na temelju zakona ili upravne

odluke ili je prvotni stjecatelj prava u trenutku njegova stjecanja bio poduzetnik koji je zemljišnu česticu stekao za potrebe gospodarske djelatnosti.

- 25 Također se postavlja pitanje može li se poslovnom transakcijom smatrati samo prvotni ugovor o uspostavi prava trajnog korištenja i može li Državna riznica samo u tom slučaju naplaćivati uvećane kamate u slučaju kašnjenja nositelja prava trajnog korištenja s plaćanjem godišnje naknade, a u slučaju prijenosa tog prava gubi tu mogućnost ili pak treba smatrati da stjecatelj prava trajnog korištenja dolazi na mjesto svojeg prethodnika kao stranka prvotnog ugovora o uspostavi prava trajnog korištenja i Državna riznica može proširiti učinke prvotne poslovne transakcije na sljedeći subjekt. Oba navedena koncepta upućuju na potrebu ispitivanja prvotnih okolnosti u kojima je nastalo pravo trajnog korištenja kako bi se ocijenilo jesu li ispunjeni uvjeti za poslovnu transakciju u smislu Zakona od 8. ožujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama i Direktive 2011/7/EU od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama. Moguć je i koncept da je poslovna transakcija ugovor kojim se prenosi pravo trajnog korištenja na sljedećeg nositelja i koji je sklopljen bez sudjelovanja Državne riznice, a njegovi se učinci na temelju članka 71. Zakona o upravljanju nekretninama proširuju na Državnu riznicu koja na temelju te poslovne transakcije može zahtijevati plaćanje uvećanih zatezних kamata na temelju Zakona od 8. ožujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama.
- 26 Osim toga, valja napomenuti da, iako se godišnja naknada za trajno korištenje u pravilu utvrđuje ugovorom, u skladu s člankom 73. stavkom 5. Zakona o upravljanju nekretninama, način utvrđivanja iznosa te naknade, kao i način izmjene njezina iznosa također je uređen zakonom na način da tijelo koje daje nekretninu na trajno korištenje u upravnom postupku utvrđuje novi iznos naknade ili odbija njegovu izmjenu, a nakon što je iskoristio upravni postupak, nositelj ima pravo zahtijevati da opći (a ne upravni) sud utvrdi tu naknadu.
- 27 U skladu s ustaljenim stajalištem u pravnoj teoriji i sudskoj praksi, obveza plaćanja godišnje naknade građanskopravne je prirode. To podsjeća na tipični obvezni odnos. Međutim, s obzirom na formalan način utvrđivanja te naknade i njezine izmjene, kao i činjenicu da je mogu naplaćivati samo Državna riznica i tijela lokalne samouprave kao jedini subjekti koji mogu uspostaviti pravo trajnog korištenja, sve to upućuje na to da su naknade za trajno korištenje slične javnopravnim nametima. Međutim, u poljskom pravnom sustavu zahtjevi za plaćanje te naknade u konačnici se podnose općim sudovima, kao što je to slučaj u ovom predmetu, a naplata tih naknada odvija se prema odredbama Kodeksa postępowania cywilnego (Zakonik o građanskom postupku).
- 28 Sljedeće pitanje povezano s tim jesu li naknade za trajno korištenje obuhvaćene kategorijom poslovnih transakcija u smislu prethodno navedenih odredbi, postavlja se u pogledu tumačenja zakonodavnog izraza iz članka 4. točke 1. Zakona od 8. ožujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama u kojem se navodi izraz „u vezi s djelatnošću koja se obavlja”.

Postavlja se pitanje je li riječ o bilo kojoj djelatnosti javnih tijela ili o gospodarskoj djelatnosti tih tijela, a ne o ispunjavanju zakonom propisanih javnih zadaća.

- 29 Iako je namjera zakonodavca Unije bila obuhvatiti samo aktivnosti javnih tijela koje su povezane s gospodarskom djelatnošću, u poljskoj sudskoj praksi ne postoji jednoznačno stajalište o tome predstavlja li naplata naknade za trajno korištenje gospodarsku djelatnost.
- 30 Također nije riješeno pitanje obuhvaća li Direktiva 2011/7/EU od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama sve poslovne transakcije javnih subjekata, neovisno o tome obavljaju li se u svrhu gospodarske djelatnosti ili je riječ samo o obavljanju vlastitih zadaća i neovisno o obliku transakcije, odnosno je li izvršena na temelju javnog natječaja.
- 31 Uz pretpostavku da su ugovori o davanju nekretnina na trajno korištenje obuhvaćeni područjem pojmova „isporuka robe” i „pružanje usluga” te da je aktivnost Državne riznice u pogledu naplate godišnjih naknada sljedećim nositeljima prava trajnog korištenja obuhvaćena područjem primjene odredbi Zakona od 8. ožujka 2013. o sprečavanju prekomjernih kašnjenja u poslovnim transakcijama kojim se prenosi Direktiva 2011/7/EU od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama, ostaje još pitanje prijelaznih odredbi.
- 32 Člankom 6. Direktive 2000/35/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. lipnja 2000. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama, kao i člankom 12. Direktive 2011/7/EU od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama omogućuje se državama članicama da ne prošire primjenu odredbi navedenih direktiva na ugovore sklopljene prije njihova stupanja na snagu. Međutim, u ovom je predmetu riječ o periodičnim činidbama koje se plaćaju svake godine.
- 33 Iako prvotni ugovori ili pravni događaji kojima se uspostavlja pravo trajnog korištenja često dolaze iz razdoblja koje je prethodilo stupanju na snagu tih odredbi, ugovori kojima se prenosi pravo trajnog korištenja, a time i obveza plaćanja godišnje naknade za trajno korištenje sklapali su se nakon stupanja na snagu prethodno navedenih odredbi, kao što je to slučaj u ovom predmetu (15. svibnja 2014.).
- 34 Stoga ostaje pitanje treba li poslovnom transakcijom koja je obuhvaćena primjenom prethodno navedenih zakona i direktiva smatrati samo prvotni ugovor u obliku davanja nekretnine na trajno korištenje ili samo poslovnu transakciju, i to s učinkom u odnosu na javno tijelo koje nije stranka ugovora, predstavlja ugovor na temelju kojeg je dotični nositelj prava trajnog korištenja stekao svoje pravo od prethodnog nositelja prava trajnog korištenja.